

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: DIGTERSFIXEN

Citation: Claussen, Sophus: "DIGTERSFIXEN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-workid72949/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

x

DIGTERSFIXEN

DIGTERSFINXEN

Jeg, hvem er jeg?

Til visse Tider i hver en Alder
en Stenport aabnes, en Stemme kalder,
en Sfinx berører dit Væsens Grund,
og du er genfødt og karsk og sund
med Ynglingmod til de største Prøver,
selv Dyst med Løver.

Og Løven er mer end et Billede kun,
dog fast i Aanden du lægger Haanden
i Løvens Mund,
og bliver stærk til at møde Løver
fra samme Stund.

Til visse Tider i hver en Alder
jeg var en Britte, jeg var en Gallier
og stod ej maabende uberørt,
hvor Tidens sælsomste Røst blev hørt.

Maaske jeg drømte en Smule broget,
saa jeg holdt Trit
i Drengestolthed med Hunnertoget,
det vilde Ridt,
og tænkte kækt: det er Blod af mit.
Jeg stikker Attila, Mand og Hest,
under min Vest.

Jeg, hvem er jeg?

At jeg er Nordbo
enhver vil se.

En Dansk, som aner, at Underværker
igen kan ske.

Jeg isnes ikke af Kæmpegraven
fra Hedenold.
Igennem Graastenens Urtidsstyrke
jeg føler Ilden fra Runefolket
i god Behold.

Jeg, hvem er jeg? En standhaftig Ynder
af Poesi,
der saa og valgte som grøn Begynder
sin Blomstersti:
de store, herlige Førstefødt.

Jeg fulgte Byron, der sang sig fri,
da Gift og Slinger hans Ungdom ødte.
Og for at modnes, men ikke graanes
af Theori
jeg sang og kyssed mig vis som Goethe.

Og du skal være i Versets Eden
en Seglbevarer
og tro Forsvarer for Kærligheden.
Et Flammeglavind, som tryk ved Dysten
farer af Skeden,
saa Lystenheden og selve Lysten,
som er Forfinelse for Barbarer,
gør store Øjne
og kampglad svarer.

Jeg frygter ikke Barbarens Styrke,
ej heller Lysten.
Lad Bukkeskindet kun være Esavs,
hvis jeg som Jakob har Sang i Røsten.

Men Musageten foragter Koret,
af hvem han sveges.

I skønne Kæder skal Legen leges.
For Mesterbuen, som fører Ordet,
skal Øjne skinne og Kinder bleges.

Det nytter ikke, I vise Ho'der,
at læse Noder.

Musik skal spilles og Springdans springes,
til Musageten i Dans omringes
som Himlens Sole i Dans af Kloder.
Til Sind og Fibre af Fryd bevinges.
Musik skal spilles og Springdans springes.

Men sorgløs glemmer du Sværd og Svende
for fine Taler og Gaasepenne,
men glemmer atter ti Aar i Træk
for Bonaparte og Nelsons Kaarde
Voltaire's Blæk.

Alt er dig vigtigt, alt er dig eet,
naar blot det samler dig rask og nørig,
saa du og Verden kan sammenhørig
gaa op i eet.

Hvis vi har kæmpet og holdt os oprejst
til disse Dage,
en sidste Kamp og den allerværste
staar den tilbage?

Den sidste Tvekamp, det største Dystløb
vi har igen?
Skal Kraftens Spænding paany bevise,
at vi er Mænd?

Hvis Lykkedrømmen i Livets Sale
var altfor sledsk,
min Sang er vaagen som Sandhedstale,
min Kundskab bedsk.

Jeg kalder atter paa dybe Kræfter
i sære Verdner, jeg higer efter,
og skjulte Love, som ingen ved.
Og siden lægger jeg mig at sove
en Evighed.

Men vil I lytte, I svigefulde,
som ej forstaar,
skønt Pan har løst Eders Hjerters Kulde
Vaar efter Vaar?

Hver har sin Opium, som han vil æde,
sin Yndlingssvaghed, sin Vaneglæde.
De skulde følge de fulde Faner
med Sang og Spil.

Og vinløvssmykte de dristig flaner
med Fest-Eroter og Lysthus-Paner,
saa tit de vil.

Se, Skønhedsorgiet, de drukne Blikke!
Men naar de vaagner, de aner ikke,
at Pan er til.

Saa riv dem Bindet fra deres Øjne og vis dem Pan,
som evig lever i dig og alle, paa faste Land og paa Ocean.

*

Dog hvad skal jeg med en frydfyldt Hjerne,
som ingen anden kan frydes ved?

Nu, efter alt, hvad man har fortalt os,
er Leg vor Lyst.
Leg er vor Lyst, men vi savner Alvor
endog i Lyst!?

*

Bjergprækentexten, som er usødet,
den skal I faa.
I plumrer Kilden, besudler Brødet
for disse smaa.
Gaa hjem beskæmmet ved, hvad I øded,
lær at forstaa!

Men hvad er Texten?
om Kærligheden
i tusind Strofer, om den alene,
eller om Manglen paa Kærligheden,
som vækker Toner sørgmodig rene.

Vor Kærlighed til en elsket Kvinde,
som blev til Sang og til Sandhedstrang.
Jeg elsker den, som jeg elsker Frihed
og hader Tvang.

Skaberens Kærlighed til det skabte
og Aandens Fryd ved det nye Værk,
som snart skal gro i udkaarne Sjæle,
hvis alt slaar til og vor Tro er stærk.

Bjergprækentexter, som lystig parres
med Gækkevers, og Orakelsvar
om Narrens Visdom, som løser Gaaden,
imens den kloge tit er en Nar,
Livsparadoxer, som frodigt voxer
hvor Græsset gror, og Skæmteord,
som fryder Engle, men fortørner Oxer.

Jeg ønskede aldrig at være fejlfri.
Jeg tænkte mig,
at det var nok Vaar og Høst at følge
en frugtbar Vej.
Den har jeg fulgt gennem alle Tider
i alle Bugter
med Bid af Vaarvind, med Duft af Solskin
og Drys af Frugter.

Og jeg har drømt, naar jeg forudanned
min Drøms Ruin,
en Ven vil komme en Dag – som lægger
sin Kraft til min.
Du skal ej djævlens med Underværker,
til du faar Spleen.
En anden Kæmpe vil siden styrke
sin Kraft ved din.

Men slige Kæmper, dem har jeg hidtil
for sjælden mødt.
Og til de Undere, vi tror fornødne,
vi selv er nødt.

En hellig Digter . . . hvorfor en hellig?
Thi han er én og hver Stund forskellig,
en Brønd, der vælder med Kildevand.
Strø Gift i Brønden, saa Børn og Kvinder,
der læsker sig, visner hen og svinder.
(Saadan er Digteren en farlig Mand).
Men dersom Kilden faar Tid at rinde,
kun faa kan virke, som Kilden kan.